

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 931

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 noiembrie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 611 din 21 septembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.....	2-3	Decizia nr. 685 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală ...	17-19
Decizia nr. 623 din 3 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate.....	4-5	Decizia nr. 697 din 17 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	19-20
Decizia nr. 625 din 3 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.....	6-7	Decizia nr. 702 din 19 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.....	20-22
Decizia nr. 664 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ³ alin. 1 ¹ din Codul de procedură civilă....	7-9	Decizia nr. 710 din 19 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	23-24
Decizia nr. 665 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă.....	9-10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 667 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.....	10-12	673/5.395. — Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului educației și cercetării pentru modificarea Metodologiei certificării formării profesionale a adulților, aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 501/5.253/2003	24-27
Decizia nr. 670 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	12-14	1.189. — Decizie a președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale privind modificarea și completarea Contractului-cadru de distribuție a gazelor naturale	28-29
Decizia nr. 684 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă.....	15-17	1.190. — Decizie a președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale privind modificarea Condițiilor generale de contractare a serviciilor de distribuție a gazelor naturale	29
		1.191. — Decizie a președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale privind modificarea și completarea contractelor-cadru de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi.....	29-31
		1.192. — Decizie a președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale privind modificarea condițiilor generale de contractare pentru consumatorii captivi de gaze naturale	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 611**

din 21 septembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Ecaterina Dogaru în Dosarul nr. 186/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin mandatar Ioan Dogaru. Lipsește partea Casa Județeană de Pensii Sibiu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Mandatarul autorului excepției depune concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 186/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Ecaterina Dogaru cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de stabilire a pensiei.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter retroactiv și discriminatoriu. În acest sens arată că legea prevede în sarcina pensionarului obligația de a prezenta acte prin care să dovedească salariile avute în perioadele în care documentația existentă la casele teritoriale de pensii nu conține informațiile necesare stabilirii punctajului mediu anual, în caz contrar luându-se în calcul, în mod arbitrar, salariile minime pe țară, brute sau nete, după caz, prevăzute pentru acele perioade la art. 164 și în anexa nr. 7 la Legea nr. 19/2000. Ca urmare a aplicării acestor dispoziții, precum și a faptului că autorul excepției s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a dovedi datele referitoare la

salariile obținute în trecut, punctajul mediu anual i-a fost redus în raport cu cel stabilit potrivit legislației anterioare, situându-l într-o poziție dezavantajată în raport cu acei pensionari care au putut dovedi salariile obținute. În sfârșit, arată că, deși legea permite menținerea cuantumului pensiei cuvenite sau aflate în plată, superior celui rezultat în urma recalculării, aceasta împiedică indexarea sau majorarea pensiei până când din înmulțirea punctului de pensie cu punctajul mediu nu va rezulta un quantum mai mare decât cel al pensiei cuvenite sau aflate în plată, astfel că protecția legii apare ca fiind „falsă”.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, având în vedere că prin dispozițiile legale criticate nu se încalcă prevederile art. 15 și 16 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul consideră că excepția ridicată nu este întemeiată. În acest sens arată că textele legale criticate au ca finalitate eliminarea inechităților existente în ceea ce privește cuantumul pensiilor acordate pentru stagiile de cotizare identice, iar diferențele menținute până la finalizarea operațiunilor de recalculare și recorelare nu contravin principiilor constituționale privind neretroactivitatea legii și egalitatea în drepturi, întrucât toți cetățenii beneficiază de drepturile prevăzute de legile în vigoare la data acordării drepturilor respective.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse la dosar de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată și modificată prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 4 alin. (1): „*Determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii se face pe baza datelor, elementelor și informațiilor din documentațiile de pensie aflate în păstrarea caselor teritoriale de pensii, cu respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.550/2004 privind efectuarea operațiunilor de evaluare în vederea recalculării pensiilor din sistemul public, stabilite în fostul sistem al asigurărilor sociale de stat potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, în conformitate cu principiile Legii nr. 19/2000.*”;

— Art. 6 alin. (2): „*În situația în care cuantumul pensiei aferent noului punctaj determinat este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit sau aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se va obține un cuantum al pensiei mai mare decât acesta.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii și ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de faptul că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 fac incidente prevederile din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.550/2004 privind efectuarea operațiunilor de evaluare în vederea recalculării pensiilor din sistemul public, stabilite în fostul sistem al asigurărilor sociale de stat potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, în conformitate cu principiile Legii nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 1 octombrie 2004, prevederi care stabilesc printre altele, la art. 7, că, în situația în care nu există date privind cuantumul salariului, la determinarea punctajului mediu anual se vor utiliza salariile minime pe țară, brute sau nete, după caz, prevăzute pentru acele perioade la art. 164 și în anexa nr. 7 la Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000.

Potrivit art. 164 din Legea nr. 19/2000, la determinarea punctajelor anuale, până la intrarea în vigoare a legii, se utilizează salariile brute sau nete, după caz, în conformitate cu modul de înregistrare a acestora în carnetul de muncă, luându-se în calcul și sporurile care au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și alte sporuri cu caracter permanent, în timp ce anexa nr. 7 la Legea nr. 19/2000 prevede salariile minime pe țară pentru diferite perioade de timp.

Examinând aceste dispoziții de lege în raport cu criticile formulate de autorul excepției, Curtea constată că textele

de lege criticate nu contravin principiului constituțional al neretroactivității legii civile. Astfel, este evident că aceste dispoziții legale vizează trecutul, pentru că vechimea în muncă, respectiv stagiul de cotizare au fost realizate în perioadele anterioare intrării lor în vigoare, dar efectele lor se produc în viitor, noile cuantumuri ale pensiilor recalculate fiind valabile numai pentru viitor.

De asemenea, Curtea observă că art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 nu conțin dispoziții cu efect discriminatoriu în sensul indicat de autorul excepției. Acesta susține că textele de lege criticate ar determina un mod de calcul al pensiei mai dezavantajos pentru persoanele care nu pot dovedi salariile obținute în trecut în raport cu persoanele care au înscris în carnetele de muncă drepturile salariale realizate, având în vedere că, în general, salariile efectiv acordate au fost mai mari decât salariul minim brut pe economie.

Față de această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că textele de lege examinate au în vedere o situație obiectivă, în care nu există dovada certă a salariilor efectiv realizate. Luarea în calcul a salariului minim brut pe economie ține de opțiunea liberă a legiuitorului, în baza prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora dreptul la pensie, ca și la alte forme de asigurări și de asistență sociale se exercită în condițiile prevăzute de lege.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției potrivit căreia indexarea sau majorarea pensiei nu mai este posibilă până când din înmulțirea punctului de pensie cu punctajul mediu nu va rezulta un cuantum mai mare decât al pensiei convenite sau aflate în plată, Curtea reține că majorarea se aplică, fără deosebire, punctajului mediu anual sau celui aflat în plată, dar este posibil ca, pentru pensiile ce se încadrează în ipoteza art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005, această majorare să nu determine și o mărire efectivă a cuantumului pensiei, în situația în care, prin majorare, nu s-ar depăși cuantumul corespunzător punctajului mediu anual avut până la data recalculării. Acest fapt nu creează însă o situație discriminatorie pentru pensionarii cărora li s-a aplicat art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005, întrucât legea le-a permis acestora păstrarea unui cuantum al pensiei superior celui care li s-ar fi convenit potrivit dispozițiilor legale în vigoare la data recalculării pensiei. O soluție contrară ar crea o situație inechitabilă pentru cei cărora li s-ar aplica prevederile legale în vigoare la data pensionării, fără a se putea prevala de dispozițiile legale anterioare, care ar determina un cuantum superior al pensiei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Ecaterina Dogaru în Dosarul nr. 186/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 623

din 3 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Vâlcea — Secția civilă în Dosarul nr. 765/2006.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea părților de a se prevala de toate garanțiile procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 765/2006, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005**. Excepția a fost ridicată din oficiu de către instanța de judecată, în cadrul soluționării cererii formulate de Direcția Generală de Pașapoarte pentru dispunerea măsurii restrângerii exercitării dreptului la libera circulație în străinătate a pârâtei Luciana Niță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că, deși libera circulație a persoanelor nu este absolută, ea suportând anumite limite, această limitare nu se poate realiza prin proceduri contrare Constituției. Or, prin modul de reglementare a procedurii de soluționare a cauzelor în baza dispozițiilor legale criticate se încalcă drepturile procesuale ale părților și principiile de bază ale procesului civil, dreptul la apărare, dreptul de a participa la dezbaterile judiciare, dreptul de a recunoaște pretențiile reclamantului, dreptul de a exercita căile legale de atac, principiul egalității armelor, principiul contradictorialității. De asemenea, termenele fiind foarte scurte, soluționarea cauzelor nu se poate face decât fără citarea părților. Aparent este vorba despre o procedură necontencioasă, fără citarea părților, dar art. 331 din Codul de procedură civilă se referă la cererile pentru dezlegarea

cărora este nevoie de mijlocirea instanței, fără să se urmărească stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, iar în cazul de față cererea Direcției Generale de Pașapoarte vizează limitarea unui drept fundamental, și anume dreptul la libera circulație. Ca atare, este necesară citarea pârâtului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de instanța de judecată este neîntemeiată, întrucât instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și stabilirea termenelor de judecată și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui reguli speciale de procedură în considerarea unor situații deosebite cum ar fi celeritatea judecării cauzei. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea părților de a se adresa instanței judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale ale unui proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 29 iulie 2005, dispoziții care au următorul cuprins:

„(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța se pronunță, prin hotărâre, în termen de 5 zile de la primirea solicitării autorităților competente, și comunică hotărârea persoanei, Direcției Generale de Pașapoarte, Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și serviciului public comunitar

pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple, competent să elibereze pașaportul simplu persoanei împotriva căreia a fost dispusă măsura.

(4) Hotărârea prevăzută la alin. (3) este supusă apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la curtea de apel competentă teritorial. Instanța se pronunță în termen de 3 zile de la data primirii cererii.

(5) Hotărârea curții de apel este supusă recursului, termenul de recurs, precum și cel de judecată fiind cele prevăzute la alin. (4).“

În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 7 privind egalitatea în fața legii, ale art. 8 privind accesul la instanțele judecătorești și ale art. 10 privind judecarea cauzei în mod echitabil și public din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cele ale art. 2 alin. 3 lit. a) și art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate fac parte din secțiunea a 3-a — „Limitarea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate” a cap. III — „Exercitarea dreptului la liberă circulație în străinătate” din Legea nr. 248/2005 și reglementează procedura de soluționare a cererilor de restrângere a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români, măsură ce se dispune, la solicitarea Direcției Generale de Pașapoarte, cu privire la statul de pe teritoriul căruia a fost returnată persoana, de către tribunalul în a cărui rază teritorială se află domiciliul acestei persoane, iar când aceasta are domiciliul în străinătate, de către Tribunalul București.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Vâlcea — Secția civilă în Dosarul nr. 765/2006.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Așadar, dispozițiile legale criticate se circumscriu domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Așa cum a statuat Curtea în mod constant în jurisprudența sa, legiuitorul poate institui reguli speciale, în considerarea unor situații speciale. Astfel, faptul că în cauzele privind restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români termenele reglementate sunt foarte scurte nu are semnificația unei limitări a accesului liber la justiție, drept fundamental consacrat de prevederile art. 21 din Constituție. Justificarea unei asemenea reglementări speciale, derogatorii de la dreptul comun, este dată de necesitatea soluționării cauzelor respective în regim de urgență.

Totodată, Curtea constată că termenele procedurale scurte instituite de legiuitor pentru exercitarea căilor de atac din această materie nu contravin dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, și nici dreptului la apărare consacrat de art. 24 din Constituție, întrucât acestea au fost astfel reglementate pentru a se lămuri, cu celeritate, situația persoanei împotriva căreia s-a dispus măsura restrângerii dreptului la liberă circulație.

Așadar, în ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că această susținere nu poate fi primită, întrucât nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți.

Cu privire la invocarea prevederilor art. 129 din Constituție referitoare la folosirea căilor de atac, Curtea constată că dispozițiile alin. (4) și (5) ale art. 39 din Legea nr. 248/2005 reglementează tocmai procedura de soluționare a căilor de atac — apelul și recursul — instituite de legiuitor în această materie.

Pentru toate aceste motive, Curtea constată că nici prevederile din actele internaționale invocate în motivarea excepției nu sunt încălcate de dispozițiile legale criticate.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 625

din 3 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroaparataj” — S.A. în Dosarul nr. 12.082/300/2005 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarele nr. 1.162D/2006—1.169D/2006.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestor cauze, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

În temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea Dosarelor nr. 1.162D/2006—1.169D/2006 la Dosarul nr. 1.161D/2006, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile pronunțate în dosarele nr. 12.082/300/2005, 12.085/300/2005, 12.074/300/2005, 11.714/300/2005, 11.710/300/2005, 12.088/300/2005, 13.038/300/2005, 13.035/300/2005 și 12.326/300/2005, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroaparataj” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 aduc atingere dreptului de proprietate a persoanelor juridice de drept privat asupra locuințelor

construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, restrângând totodată exercițiul acestui drept, fără a exista vreo situație extraordinară dintre cele limitativ prevăzute de Constituție. De asemenea, susține că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu a fost adoptat pentru o cauză de utilitate publică, singura care ar putea justifica lipsirea persoanelor juridice de drept privat de dreptul de proprietate asupra locuințelor pe care le dețin în proprietate, potrivit domeniului de reglementare al Legii nr. 85/1992.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Arată că regimul juridic al locuințelor construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat a fost reglementat de legiuitor în considerarea ideii de echitate și protecție socială pentru titularii contractelor de închiriere a acestor spații, întrucât și ei au contribuit, în mod indirect, la construirea fondului locativ, în perioada anterioară anului 1989.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 constituie o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chirieșilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 7 alin. 1: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*”

Textele din Constituție invocate sunt cele ale art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi, referitor la garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, art. 20 — tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 53 — restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Este invocată, de asemenea, încălcarea prevederilor art. 1 paragraful 1 teza a doua și paragraful 2 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, într-o cauză în care același autor al excepției a invocat neconstituționalitatea textului de lege criticat, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 525 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența sa anterioară asupra acestui text de lege.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electroaparataj” — S.A. în dosarele nr. 12.082/300/2005, 12.085/300/2005, 12.074/300/2005, 11.714/300/2005, 11.710/300/2005, 12.088/300/2005, 13.038/300/2005, 13.035/300/2005 și 12.326/300/2005 ale Judecătorei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

DECIZIA Nr. 664

din 10 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iulian Ionescu în dosarele nr. 2.838/2005 și nr. 2.866/2005 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 492D/2006 și nr. 493D/2006 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexasia dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexasia Dosarului nr. 493D/2006 la Dosarul nr. 492D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 14 februarie 2006, pronunțate în dosarele nr. 2838/2005 și nr. 2.866/2005, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Iulian Ionescu cu prilejul soluționării unui apel împotriva unei încheieri de investire cu formulă executorie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă este neconstituțional prin raportare la art. 16 și 21 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece încheierea de încuviințare a investiției cu formulă executorie nu este supusă nici unei căi de atac, astfel încât partea interesată, adică pârâtul, nu o poate ataca, în timp ce încheierea de respingere a aceleiași cereri poate fi atacată de partea ce ar avea interes, anume de reclamant. În acest mod reclamantul are o poziție privilegiată față de pârât, deoarece are deschisă calea contestării încheierii care i-ar prejudicia interesele, pe când pârâtul nu poate, în cazul în care ar dori să-și apere, la rândul său, interesele, să atace încheierea care îi este defavorabilă.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și ar trebui admisă, deoarece textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție, referitor la egalitatea în fața legii. Se arată că, pentru a fi respectat principiul egalității, „ambele părți ar trebui să aibă posibilitatea de a ataca încheierea în discuție, cu atât mai mult cu cât aceasta este pronunțată în camera de consiliu și fără citarea părților“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10

și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, introdus prin art. 1 pct. 67 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, dispoziții potrivit cărora: „*Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă nici unei căi de atac.*“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 16 și 21 din Constituție, referitoare la egalitatea în fața legii și la accesul liber la justiție. De asemenea, este invocată încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Faptul că încheierea prin care s-a admis cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă nici unei căi de atac nu constituie o înfrângere a dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 129 din Legea fundamentală, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“, acest text constituțional lăsând la latitudinea legiuitorului reglementarea căilor de atac, ceea ce îi permite acestuia din urmă să excepteze de la exercitarea lor, atunci când consideră că se impune, anumite hotărâri judecătorești, așa cum a procedat prin dispozițiile de lege criticate.

De altfel, reglementarea actuală din Codul de procedură civilă permite părții să introducă contestația la executare, ceea ce oferă celor interesați sau vătămați, după ce executarea silită a început, dreptul de a cere anularea titlului investit cu formulă executorie dat fără îndeplinirea condițiilor legale. Faptul că exercițiul acestui drept este corelat cu calea de atac a contestației la executare nu reprezintă un impediment real, sub raport constituțional, al accesului liber la justiție. Prin instituirea acestei proceduri legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silite, prin exercitarea abuzivă a unei atare căi de atac, și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale constante, tratamentul juridic egal constituie un drept al cetățenilor numai în măsura în care aceștia se găsesc în situații juridice identice, deosebirile sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. Așa fiind, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 247 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 13 aprilie 2006.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iulian Ionescu în dosarele nr. 2.838/2005 și nr. 2.866/2005 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 10 octombrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comsan” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.485/4/2005 al Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 12.485/4/2005, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de către Societatea Comercială „Comsan” — S.A. din București cu prilejul soluționării unei revizuirii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, deoarece textul criticat prevede că încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, iar nu și de debitor. De asemenea, faptul că încheierea prin care instanța

încuviințează executarea silită este dată fără citarea părților și nu este supusă niciunei căi de atac contravine, în opinia autorului excepției, accesului liber la justiție, dreptului la apărare și dreptului de a folosi căile de atac.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, cu modificările aduse prin art. I pct. 65 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, dispoziții potrivit cărora: „*Instanța încuviințează executarea silită prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților.*”

Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 16, 21, 24 și 129 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă reprezintă o normă de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului, care poate hotărî să nu supună regulilor de citare sau de exercitare a căilor de atac anumite proceduri, în considerarea caracterului specific al acestora ori în vederea asigurării celerității în procesul civil. De altfel, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se desfășurează, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comsan” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.485/4/2005 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 667

din 10 octombrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zerillo's Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.072/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă partea Garda Financiară — Comisariatul General București, prin comisar Eugen Popovici. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că măsura de suspendare a activității unității în cauză nu aduce atingere dreptului la muncă al angajaților. Astfel, sancțiunea aplicată persoanei juridice, în speță Societatea Comercială „Zerillo's Group” — S.R.L., este astfel stabilită deoarece această faptă, prin natura ei, fiind de o gravitate deosebită, cauzează prejudicii bugetului de stat, iar sancțiunile prevăzute de lege încearcă să prevină săvârșirea faptelor contravenționale și să descurajeze evaziunea fiscală. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 47 alin. (2) privind dreptul la concediu de maternitate plătit, arată că acestea nu au legătură cu sancțiunea aplicată, întrucât suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni nu determină încetarea raporturilor de muncă ale angajaților. În acest sens, depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.072/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 29/2004 și Legea nr. 116/2004.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Zerillo's Group” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Judecătoria Sectorului 1 București, în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice — Garda Financiară — Comisariatul General București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că reglementarea criticată, care prevede ca sancțiune suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni, contravine prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, precum și celor ale art. 47 alin. (2) care consacră dreptul la concediu de maternitate plătit. În acest sens, arată că prin aplicarea acestei sancțiuni sunt afectate raporturile de muncă dintre societate și salariați, întrucât, prin suspendarea activității societății, aceasta nu își mai poate îndeplini obiectul de activitate, astfel încât este inutilă menținerea unor angajați. Așa fiind, prin suspendarea activității societății se îngreșează dreptul la muncă al angajaților acesteia, cu atât mai mult cu cât este o sancțiune care se aplică și angajaților care nu au participat în niciun mod la săvârșirea contravenției.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica autorului excepției raportată la prevederile constituționale invocate, întrucât măsura dispusă prin procesul-verbal nu afectează în mod direct raporturile de muncă dintre societate și salariați, în sensul că suspendarea raporturilor de muncă nu intervine de drept, ci doar ca urmare a unui act unilateral al angajatorului, ulterior procesului-verbal de contravenție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 91/2006.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 sunt constituționale. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin sub niciun aspect normelor constituționale privind dreptul la muncă și la protecția socială a muncii. Referitor la prevederile art. 47 alin. (2) din Legea fundamentală, arată că acestea nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările ulterioare.

Reglementarea legală criticată are următorul conținut:

Art. 14 alin. (2): „*Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzațiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, precum și celor ale art. 47 alin. (2) referitoare la dreptul la concediu de maternitate plătit.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 vizează apărarea intereselor generale privind respectarea legilor fiscale.

Textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prilej cu care Curtea Constituțională a statuat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor Legii fundamentale.

Astfel, prin Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, și Decizia nr. 355 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497

din 8 iunie 2006, Curtea a statuat că „măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zerillo's Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.072/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 670

din 10 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Romeo Pomponiu în Dosarul nr. 30.081/2/2005 (3.418/2005) al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 30.081/2/2005 (3.418/2005), **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Romeo Pomponiu într-un recurs civil având ca obiect „obligația de a face”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la

soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (4)–(6) referitor la delegarea legislativă, art. 124 alin. (2) privind principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Se arată că normele juridice criticate, prin efectul cărora „aceeași instanță, prin judecători din aceeași secție, va soluționa căile de atac împotriva propriilor hotărâri“, sunt contrare tuturor drepturilor garantate de textele constituționale invocate, precum și „dreptului la un recurs efectiv, la o instanță națională“, „principiului universalității și al statului de drept“. Stabilirea competenței aceleiași instanțe pentru judecarea apelului și a recursului și privarea de posibilitatea exercitării unui grad de jurisdicție superior contravine principiului neretroactivității legii, determină tergiversarea judecării și încalcă principiul egalității, accesul liber la justiție și dreptul la apărare. Mai mult, partea interesată nu poate contesta măsurile dispuse prin textele de lege criticate, întrucât competența se stabilește fie pe cale administrativă, fie prin declinarea competenței, prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu și fără citarea părților, ceea ce încalcă grav art. 21 alin. (3) și art. 124 din Constituție.

Referitor la contradicția textelor de lege criticate față de art. 115 alin. (4)–(6) din Legea fundamentală privind delegarea legislativă, se arată că Legea nr. 219/2005 a fost adoptată după mai bine de 4 ani de la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, când presupusa situație extraordinară existentă la data intrării în vigoare a ordonanței a încetat să mai existe. De altfel, se consideră că această ordonanță este ea însăși neconstituțională, întrucât nu conține motivarea situației extraordinare care să justifice adoptarea ei.

Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă apreciază că excepția nu este întemeiată, deoarece norma de competență materială criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, aceasta având caracterul unei măsuri adoptate în materia administrării actului de justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, indicând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, unde s-a reținut, în esență, că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, acestea având caracterul unor reglementări tranzitorii, menite să evite supraîncărcarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și tergiversarea soluționării cauzelor. Părțile beneficiază în continuare de toate drepturile și garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil, având, totodată, un real acces la căile de atac, ordinare sau extraordinare, apelul și recursul fiind,

într-adevăr, soluționate de aceeași instanță, însă într-o compunere diferită a completelor de judecată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. II din Legea nr. 195/2004 și ale art. II din Legea nr. 219/2005 sunt constituționale. Textele de lege criticate nu sunt de natură a încălca dreptul de acces liber la justiție și dreptul la apărare, părțile având posibilitatea exercitării acestor drepturi și a garanțiilor procesuale specifice asigurării unui proces echitabil. Mai mult, textele de lege indicate sunt în deplină concordanță cu art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, pretins a fi încălcate, întrucât chiar acestea prevăd competența legiuitorului de a reglementa competența instanțelor judecătorești, a procedurii de judecată, a căilor de atac și a condițiilor de exercitare a acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, care prevăd următoarele:

— Art. II din Legea nr. 195/2004: „(1) *Recursurile împotriva hotărârilor date fără drept de apel potrivit legii în vigoare la data pronunțării lor și aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție se trimit spre judecată instanțelor imediat superioare celor care au pronunțat hotărârea în primă instanță.*

(2) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și care au ca obiect hotărâri prin care tribunalele au judecat apeluri se trimit spre judecată curților de apel.*

(3) *Recursurile prevăzute la alin. (1) și (2), a căror admisibilitate în principiu nu a fost examinată până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se scot de pe rol și se trimit, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece, iar în cazul în care admisibilitatea în principiu a fost examinată, se trimit prin declinarea competenței, prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților.“*

— Art. II din Legea nr. 219/2005: „(1) *Procesele în curs de judecată în primă instanță la data schimbării competenței instanțelor legal investite, precum și căile de atac se judecă de instanțele competente, potrivit legii.*

(2) *Apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunale.*

(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*

(4) *În cazurile prevăzute la alin. (1)–(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece.“*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind principiul statului de drept, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității, art. 21 alin. (1)–(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (4)–(6) referitor la delegarea legislativă, art. 124 alin. (2) privind principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

De asemenea, susține și neconcordanța dispozițiilor criticate față de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile de lege criticate, Curtea Constituțională constată că, prin decizii anterioare, aceasta a mai soluționat excepții de neconstituționalitate având același obiect și cu o motivare asemănătoare. De exemplu, prin Decizia nr. 266/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 14 aprilie 2006, sau Decizia nr. 405/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 7 iunie 2006, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005, arătând, în esență, următoarele: „Chiar dacă prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține

unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Mai mult, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiectele de drept“.

Referitor la critica de neconstituționalitate față de art. 115 alin. (4)–(6) din Constituție, Curtea, de asemenea, a reținut: „Procedura legislativă de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 a fost supusă reglementărilor constituționale în vigoare la acea dată, când Legea fundamentală nu consacra obligația Guvernului de a motiva urgența în cuprinsul ordonanțelor de urgență. În ceea ce privește susținerea autorului excepției potrivit căreia Legea nr. 219/2005 a fost adoptată după mai bine de 4 ani de la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, când presupusa situație extraordinară existentă la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe a încetat să mai existe, Curtea constată că, la data adoptării acestei ordonanțe de urgență, Constituția nu prevedea un termen expres în care să fie aprobate sau respinse aceste acte normative, astfel încât, chiar dacă în prezent în Constituția revizuită există o astfel de prevedere, ea nu poate fi aplicată în cazul situațiilor existente anterior, întrucât aceasta ar însemna o aplicare retroactivă a legii, ceea ce contravine principiului constituțional al neretroactivității, consacrat în art. 15 alin. (2).“

De asemenea, pentru aceleași considerente expuse mai sus și față de critici asemănătoare celor din prezenta cauză, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 prin, de exemplu, Decizia nr. 333/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 23 august 2005.

Întrucât, față de cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței indicate, soluția și considerentele arătate își păstrează valabilitatea și în această cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă și ale art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Romeo Pomponiu în Dosarul nr. 30.081/2/2005 (3.418/2005) al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 684
din 10 octombrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre
și controlul activităților desfășurate pe plajă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, excepție ridicată de Municipiul Constanța, Consiliul Local al Municipiului Constanța și primarul municipiului Constanța în Dosarul nr. 343/CA/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, doamna Gabriela Mocanu, consilier juridic cu delegație la dosar, iar pentru partea Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor, domnul Liviu Alexandru Teodorescu, consilier juridic cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul părților prezente. Reprezentantul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului și cel al Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 și ca inadmisibilă, ca urmare a abrogării, a dispozițiilor art. 4 alin. (2) din aceeași ordonanță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 343/CA/2006, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Municipiul Constanța, Consiliul Local al Municipiului Constanța și primarul municipiului Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ prin care se solicită anularea aceluiași prevederi de lege ce au fost criticate pentru neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 contravin dispozițiilor art. 115 din Constituție. Arată că nu a existat o lege specială de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe de urgență în domeniile la care actul normativ vizat se referă. În continuare, precizează că nu a existat nicio situație extraordinară care să impună urgența reglementării. Consideră că niciunul dintre argumentele cuprinse în preambulul ordonanței nu motivează caracterul urgent al acesteia, deoarece problema utilizării plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă nu constituie o situație extraordinară care să impună adoptarea unei reglementări de urgență. În ceea ce privește dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006, se susține că acestea ar fi contrare prevederilor art. 137 alin. (2), art. 138 alin. (4) și (5) și ale art. 139 alin. (3) din Constituție, întrucât adaugă o nouă sarcină asupra bugetului deja stabilit, fără a asigura și o sursă de finanțare, alta decât sursele de venit deja cuprinse în bugetul local.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Apreciază că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2006 a fost justificată, absența unei asemenea reglementări conducând la imposibilitatea organizării corespunzătoare a activităților specifice sezonului estival și la imposibilitatea îmbunătățirii condițiilor desfășurării activității de turism pe plajele Mării Negre.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din ordonanța criticată este neîntemeiată, iar cea a art. 4 alin. (2) este inadmisibilă. Precizează că, din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 115 din Constituție, rezultă că prevederile alin. (1)–(3) ale acestui articol nu sunt aplicabile ordonanțelor de urgență ale Guvernului, având în vedere situațiile extraordinare care determină legiferarea prin delegare legislativă. Arată că atât din Nota de fundamentare, cât și din preambulul acesteia rezultă că situația extraordinară care a justificat urgența adoptării proiectului a constat în necesitatea reglementării modului de utilizare a plajei Mării Negre de către operatorii economici care urmează să încheie contractul de închiriere cu administratorul plajei, având în vedere începerea sezonului turistic la 1 mai. În opinia sa, urgența reglementărilor justifică, în acest caz, existența situației extraordinare, astfel încât apreciază că ordonanța criticată este în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4). În ceea ce privește prevederile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006, arată că acestea nu mai sunt în vigoare, ca urmare a aprobării cu modificări și

completări a acesteia prin Legea nr. 274/2006, sursele de finanțare pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute la art. 4 alin. (1) asigurându-se, în prezent, de la bugetul de stat.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 sunt constituționale, necontravenind nici dispozițiilor art. 115 alin. (4) și nici celor ale art. 137 alin. (1) din Constituție. Consideră că dispozițiile art. 138 alin. (4) și (5) și ale art. 139 alin. (3) din Constituție nu au incidență în cauză. Precizează că dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 au fost modificate prin Legea nr. 274/2006, fiind modificată substanțial soluția legislativă anterioară. Consideră că, prin aplicarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 29/1997, excepția de neconstituționalitate a acestui text de lege a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 10 martie 2006, care, ca urmare a modificărilor și completărilor aduse prin Legea nr. 247/2006 de aprobare a acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 6 iulie 2006, au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) și (2): „(1) *Autoritățile administrației publice locale pe a căror rază teritorială se află plaje cu destinație turistică au următoarele obligații:*

a) să organizeze și să asigure servicii publice de salvare acvatică — salvamar și posturi de prim ajutor;

b) să asigure lucrările de canalizare și alimentare cu apă până în zona limitrofă plajei cu destinație turistică, în conformitate cu autorizația de gospodărire a apelor;

c) să asigure ordinea publică prin intermediul poliției, jandarmeriei și al poliției comunitare.

(2) *Sursele de finanțare pentru realizarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) sunt asigurate de la bugetul de stat.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 115 referitor la delegarea legislativă, ale art. 137 alin. (1) privind formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice, ale art. 138 alin. (4) și (5) care stabilesc că bugetele locale se elaborează, se aprobă și se execută în condițiile legii și că nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, precum și ale art. 139 alin. (3) privind folosirea sumelor reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată, în primul rând, că nu poate fi reținută critica de

neconstituționalitate argumentată de autorii excepției pe inexistența unei legi de abilitare care să legitimeze dreptul Guvernului de a emite ordonanța de urgență ale cărei prevederi constituie obiect al excepției de neconstituționalitate. Concluzia autorilor excepției, potrivit căreia, în lipsa unei asemenea legi de abilitare, ordonanța ar fi neconstituțională, încălcând dispozițiile art. 115 alin. (1) și (4) din Constituție, nu este justă, întrucât, potrivit art. 115 alin. (1) din Constituție, adoptarea unei legi de abilitare se impune numai în cazul în care Guvernul emite ordonanțe simple, în domenii de reglementare care nu fac obiectul legilor organice. În cazul ordonanțelor de urgență, delegarea legislativă a Guvernului decurge direct din textul constituțional al art. 115 alin. (4). Numai în cazul emiterii ordonanțelor simple este necesar ca delegarea atribuțiilor legislative asupra Guvernului să fie făcută în mod expres, printr-o lege de abilitare adoptată de Parlament, așa cum prevede art. 115 alin. (1) din Constituție. Deci, emiterea unei ordonanțe de urgență nu este condiționată de existența unei legi speciale de abilitare, ci acest drept al Guvernului operează în virtutea textului constituțional al art. 115 alin. (4). În acest sens pot fi amintite și cele statuate de Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 146 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 mai 2004: „[...] delegarea legislativă a Guvernului de a emite ordonanțe poate opera în temeiul Constituției, potrivit art. 115 alin. (4), în cazul ordonanțelor de urgență, sau în temeiul legii de abilitare adoptate cu respectarea alin. (1) al aceluiași articol. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare, această interdicție decurgând direct din textul constituțional. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 115 din Constituție, referitor la ordonanțele de urgență, care nu reprezintă o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unor situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”.

Cea de-a doua critică formulată de autorii excepției de neconstituționalitate are în vedere neîndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, și anume cea referitoare la existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată. Se observă însă că necesitatea reglementării pe calea ordonanței de urgență este justificată și explicată atât în preambulul ordonanței de urgență, cât și în expunerea de motive la Legea nr. 274/2006 de aprobare a acesteia. Astfel, sunt enumerate elementele de fapt și de drept ale situației extraordinare și sunt prezentate consecințele negative ale neadoptării unei asemenea ordonanțe, constând în „imposibilitatea organizării corespunzătoare a activităților specifice sezonului estival și la imposibilitatea îmbunătățirii condițiilor de desfășurare a activităților de turism pe plajele Mării Negre”. Prin urmare, se constată că, în scopul salvagărdării unui interes public, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă au fost adoptate unele măsuri a căror urgență a fost justificată, aceasta fiind emisă cu respectarea condițiilor impuse de prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4).

În ceea ce privește dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006, Curtea reține că, la data ridicării excepției de neconstituționalitate,

acestea prevedeau că sursele de finanțare pentru realizarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol sunt reprezentate de veniturile obținute din taxa hotelieră. Autorii excepției susțin că acest text de lege este neconstituțional, întrucât adaugă o nouă sarcină asupra bugetului deja stabilit, fără a furniza și o sursă de finanțare, alta decât sursele de venit deja cuprinse în bugetul local. Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin Încheierea din 11 mai 2006, pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal, art. 4 alin. (2) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 a fost modificat prin Legea nr. 274/2006. În noua redactare, se prevede că sursele de finanțare sunt asigurate de la bugetul de stat. Ținând seama că, în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, s-a statuat că, în situația modificării prevederii legale contestate, sesizarea rămâne valabilă numai dacă textul conservă soluția legislativă inițială, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, excepție ridicată de Municipiul Constanța, Consiliul Local al Municipiului Constanța și primarul municipiului Constanța în Dosarul nr. 343/CA/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 685

din 10 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Afin România” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.385/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.385/112/2006, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de către Societatea Comercială „Afin România” — S.A. din București cu prilejul soluționării unui recurs civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală este neconstituțional, deoarece măsura confiscării cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport la care se referă acest text de lege contravine art. 44 alin. (1) și (2) din Constituția României, care ocrotește dreptul de proprietate. Astfel, se arată că, deoarece legea nu face distincție după cum respectivele cisterne, recipiente și mijloace de transport aparțin sau nu contravenientului, se aduce atingere dreptului de proprietate al altor persoane, în speță societății de leasing căreia îi aparțin aceste bunuri folosite la săvârșirea contravenției. Astfel, deoarece societatea de leasing a transferat contravenientului numai dreptul de folosință asupra acestor bunuri, nu și dreptul de proprietate, patrimoniul acesteia va fi în mod nejustificat afectat de măsura confiscării, care urmărește sancționarea contravenientului, însă prejudiciază o terță persoană.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, dispoziții potrivit cărora: „(2) *Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei (RON) la 100.000 lei (RON), precum și cu: [...] b) confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul alcoolului etilic și al distilatelor, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k);*”.

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 44 din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 190 din Codul de procedură fiscală sancționează cu amendă contravențională și confiscarea unor bunuri transportul de alcool etilic și de distilate, efectuat prin cisterne sau recipiente care nu poartă sigiliile supraveghetorului fiscal, au sigilii deteriorate sau nu sunt însoțite de documentul de însoțire prevăzut la titlul VII din Codul fiscal. Măsura confiscării bunurilor respective se aplică indiferent dacă acestea aparțin contravenientului sau sunt deținute de acesta cu titlu precar (în speță, în temeiul unui contract de leasing).

De asemenea, Curtea constată că garantarea dreptului de proprietate, precum și desfășurarea liberă a unei activități comerciale implică respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le revin în această calitate; textele constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală și alin. (9), care cuprind prevederi referitoare la protecția proprietății private și limitele acestui drept, demonstrează că însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte.

În concordanță cu dispozițiile constituționale, proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „*Aveea dobândită licit nu poate fi confiscată*”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către agenții economici contravine legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 105 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 8 aprilie 2003.

Faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, în speță societății de leasing, nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatorii. Pe de o parte, Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului. O altă interpretare ar conduce la posibilitatea eludării cu ușurință a dispozițiilor legale, deoarece de fiecare dată contravenientul s-ar putea apăra invocând faptul că este un simplu detentor precar al bunului, iar activitatea ilicită de transport ar putea continua. Pe de altă parte, finanțatorul proprietar al bunurilor respective, utilizate în mod ilicit, nu se poate prevala de caracterul personal al răspunderii contravenționale, deoarece a încredințat folosința bunului său asumându-și riscul ca activitatea utilizatorului să genereze un pericol pentru societate. De altfel, pentru a-și recupera prejudiciul, finanțatorul proprietar are la îndemână calea acțiunii în justiție împotriva utilizatorului, în temeiul contractului de leasing încheiat cu acesta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Afin România” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.385/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 697

din 17 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Vasile Belbe în Dosarul nr. 569/C/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât soluția legislativă criticată nu a fost preluată de noua reglementare a Legii nr. 85/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 569/C/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Vasile Belbe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate aduc atingere dreptului la apărare, care presupune, printre altele, și dreptul de a se comunica părților implicate în litigiu toate

actele procesuale, inclusiv citația, în vederea pregătirii apărării. Or, în situația în care legea reglementează citarea părților prin publicitate, respectiv prin afișarea citației la ușa instanței de recurs, scopul normei constituționale nu se mai realizează, dreptul la apărare al părților fiind în mod iremediabil prejudiciat.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, întrucât textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, atât debitorii, cât și creditorii având posibilitatea de a formula, din momentul deschiderii procedurii insolvenței, toate apărățile pe care le consideră necesare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut: „*Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin publicitate. În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel în copie certificată, sub semnătura grefierului-șef al tribunalului, numai actele care interesează rezolvarea recursului.*”

Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care a abrogat Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, dar care a preluat, parțial, dispoziții ale legii anterioare, printre care și cele cuprinse în art. 8 alin. (3), astfel: „*Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel, în copie certificată de grefierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare*

și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) care consacră dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prevederile referitoare la procedura recursului împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic, din care făcea parte și textul de lege criticat, fiind preluate cu modificări. Însă, în cadrul noii reglementări, modificarea survenită răspunde criticii formulate de autorul excepției, în sensul că textul de lege actual nu mai prevede procedura citării prin publicitate, ci prin Buletinul procedurilor de insolvență, care reprezintă publicația editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care are drept scop publicarea citațiilor, convocărilor, notificărilor și comunicărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, administratorul judiciar/lichidator după deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege. Prin urmare, ca efect al adoptării noii legi, critica de neconstituționalitate nu mai are obiect, astfel încât excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Vasile Belbe în Dosarul nr. 569/C/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 702

din 19 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Yan Hongen în Dosarul nr. 1.153/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006

privind azilul în România, iar reglementările art. 5 din ordonanță, referitoare la protecția umanitară condiționată, au fost preluate, de principiu, de art. 26 din noul act normativ, consacrat instituției protecției subsidiare. Întrucât față de jurisprudența constantă prin care Curtea Constituțională a respins excepții de neconstituționalitate ale prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la aceleași temeuri de constituționalitate invocate și în prezenta cauză, având în vedere că nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în materie, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, fiind aplicabile aceleași considerente reținute, de exemplu, în deciziile nr. 62/2006 și 244/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.153/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Yan Hongen într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de recunoaștere a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 contravin prevederilor art. 20 alin. (2) din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 48 alin. (1) din aceasta, privind încheierea căsătoriei, raportate la dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrate dreptului la respectarea vieții private și de familie.

Textul de lege criticat nu menționează clar și explicit protejarea vieții de familie ca motiv de acordare a protecției umanitare condiționate, ceea ce permite arbitrariul din partea instanței de judecată în privința acordării protecției umanitare. Respectarea art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale instituie în sarcina statelor atât obligația negativă de a se abține de la orice imixtiune în viața privată și de familie a persoanei, dar și o obligație pozitivă de a face, în sensul adoptării unor măsuri necesare pentru ca exercitarea dreptului să fie reală și efectivă. Totodată, amestecul autorităților statale în exercitarea dreptului la viața de familie trebuie să fie prevăzut de lege, prin reglementări suficient de precise și accesibile încât să indice cu claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților în această materie, condiții care însă nu se regăsesc și în privința textului de lege criticat.

Autorul excepției mai menționează că, în cazul returnării sale în țara de origine, acesta riscă să fie expus unor pedepse și tratamente inumane, de natura celor prevăzute de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat conține dispoziții suficient de clare în stabilirea criteriilor pentru acordarea protecției umanitare condiționate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este neîntemeiată.

Prevederile legale criticate nu numai că nu contravin normelor constituționale și convenționale invocate, referitoare la dreptul la respectarea vieții private și de familie, ci, dimpotrivă, le dau expresie, prin asumarea de către stat a obligației sale pozitive, aceea de a oferi o formă de protecție persoanei care, neîndeplinind condițiile pentru acordarea statutului de refugiat, ar fi expusă pericolului ca, în situația returnării în țara de origine, să sufere o vătămare a drepturilor sale, constând în tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt constituționale, întrucât acestea nu aduc atingere prevederilor art. 48 din Legea fundamentală și nici ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004. La o dată ulterioară sesizării Curții Constituționale, această ordonanță de urgență a fost abrogată în mod expres prin dispozițiile art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006 și intrată în vigoare la 90 de zile de la data publicării (16 august 2006).

Din analiza comparativă a celor două acte normative, respectiv actul normativ abrogat și cel abrogator, Curtea constată că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului

nr. 102/2000, reglementând condițiile de acordare a protecției umanitare condiționate, au fost preluate, într-o redactare similară, de art. 26 din Legea nr. 122/2006, intitulat „Protecția subsidiară”.

Având în vedere că, ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile de lege criticate inițial au fost abrogate, dar preluate, de principiu, în cuprinsul noului act normativ abrogator, respectiv Legea nr. 122/2006, rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în prezent, dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul conținut:

Art. 26. — Protecția subsidiară: „(1) Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.

(2) Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege:

1. condamnarea la pedeapsa cu moartea ori executarea unei astfel de pedepse; sau
2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau
3. o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern ori internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.”

În motivarea excepției ridicate autorul invocă încălcarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, și ale art. 48 alin. (1) din aceasta, referitoare la încheierea căsătoriei, precum și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Analizând conformitatea textelor de lege criticate cu prevederile constituționale invocate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România reglementează condițiile de acordare a protecției subsidiare, acestea fiind, de principiu, aceleași cu cele prevăzute de art. 5 din Ordonanța Guvernului

nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România și pe care Curtea Constituțională le-a examinat, în repetate rânduri, pe calea excepției de neconstituționalitate, prin raportare la critici similare cu cele formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 499 din 13 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, instanța de contencios constituțional a statuat că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acesta i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție umanitară. Cu același prilej, s-a reținut că „Determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor competente în această materie sau instanței de judecată”. Ca atare, nuse poate reține că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 contravin dispozițiilor constituționale referitoare la încheierea căsătoriei ori celor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie, întrucât revine instanței investite cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate să stabilească dacă valoarea protejată de dispozițiile constituționale și convenționale amintite poate fi considerată, în circumstanțele concrete ale speței, motiv de acordare a formei de protecție umanitară solicitate.

Întrucât în prezenta cauză sunt criticate aceleași aspecte ca și cele față de care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizia indicată, se impune, pentru identitate de rațiune, ca atât soluția de respingere a excepției, cât și considerentele ce au stat la baza acesteia să își mențină valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Yan Hongen în Dosarul nr. 1.153/302/2006 al Judecătorei Sectorului 5 București. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 710

din 19 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Gheorghe Ioniță în Dosarul nr. 9.509/2005 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 9.509/2005, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Gheorghe Ioniță într-un litigiu având ca obiect infracțiunea de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter discriminatoriu pentru persoanele care au săvârșit infracțiuni de evaziune fiscală, permițând aplicarea unei sancțiuni administrative numai celor care au cauzat un prejudiciu de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, și au achitat prejudiciul până la primul termen de judecată, iar nu și celor care achită prejudiciul ulterior, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

Judecătoria Focșani apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins: *„În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională în raport cu critici similare. Curtea, în mod constant, a respins excepțiile ridicate ca fiind neîntemeiate. Această soluție s-a adoptat prin deciziile nr. 697 din 20 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2006, nr. 103 din 9 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, nr. 285 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 14 aprilie 2006, nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, nr. 417 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 13 iunie 2006, și nr. 529 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 2 august 2006.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 285 din 28 martie 2006, Curtea, în esență, a statuat în sensul că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Gheorghe Ioniță în Dosarul nr. 9.509/2005 al Judecătorei Focșani. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI
Nr. 673 din 11 septembrie 2006

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII
Nr. 5.395 din 16 octombrie 2006

ORDIN

**pentru modificarea Metodologiei certificării formării profesionale a adulților,
aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei
și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 501/5.253/2003**

În temeiul prevederilor art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 223/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 35 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulților, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 522/2003, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei și ministrul educației și cercetării emit următorul ordin:

Art. I. — Metodologia certificării formării profesionale a adulților, aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 501/5.253/2003, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 5 noiembrie 2003, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) La examenul de absolvire pot asista, ca observatori, și reprezentanți ai beneficiarilor programelor de formare profesională/operatorilor economici, precum și membri ai comisiei de autorizare sau ai secretariatelor tehnice.“

2. La articolul 12, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul programelor organizate pe baza autorizării unui program de calificare și care cuprind unul sau mai multe module din respectivul program, întrucât cumularea certificatelor de absolvire la diferitele module poate duce la obținerea certificatului de calificare de către participanți, se aplică aceleași reguli de organizare a examenului de absolvire ca pentru un program de calificare.“

3. La articolul 19, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul în care există persoane care au abandonat sau nu s-au înscris la examenul de absolvire, se va întocmi o anexă la procesul-verbal, în care se vor consemna numele și prenumele acestor persoane.“

4. La articolul 23, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Pentru a se putea înscrie la examenul de absolvire organizat de un alt furnizor, absolventul aflat în situația prevăzută la alin. (1) prezintă adevărul de participare la programul de formare cu avizul comisiei de autorizare care a autorizat programul respectiv.“

5. La articolul 24, litera c) a punctului 2 va avea următorul cuprins:

„c) registrul de evidență a contractelor de formare profesională; acesta cuprinde următoarele rubrici: numărul curent, data înregistrării contractului la comisia de autorizare, numărul și data contractului, datele de identificare a furnizorului de formare profesională și a programului de formare respectiv, datele de identificare a participantului la program, numărul și seria certificatului eliberat, data aplicării timbrului sec pe certificat, mențiuni;“.

6. La articolul 28, alineatele (1) și (3) vor avea următorul cuprins:

p. Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Mihai Constantin Șeitan,
secretar de stat

„Art. 28. — (1) Înainte de a fi eliberate absolvenților, certificatele de calificare și de absolvire vor fi prezentate la secretariatul tehnic al comisiei de autorizare, însoțite de un borderou în două exemplare, în vederea aplicării timbrului sec.

.....
(3) Borderoul cuprinde următoarele rubrici: numărul curent, numele absolventului, inițialele prenumelui tatălui/mamei, prenumele absolventului, codul numeric personal, seria și numărul certificatului eliberat, data absolvirii, mențiuni.“

7. Articolul 37 va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Situația formularelor certificatelor de calificare și de absolvire și a anexelor acestora, gestionate de furnizorul de formare autorizat, precum și a documentelor de evidență prevăzute la art. 24 alin. (1) se verifică de către echipele de monitorizare constituite de comisiile de autorizare sau de Consiliul Național de Formare Profesională a Adulților.

(2) Pentru deficiențe constatate în gestionarea certificatelor de calificare și de absolvire și a anexelor lor și în completarea documentelor de evidență prevăzute la art. 24 alin. (1), care determină imposibilitatea verificării îndeplinirii criteriului privind rezultatele activității anterioare a furnizorului de formare, echipa de monitorizare poate propune comisiei de autorizare sau Consiliului Național de Formare Profesională a Adulților retragerea autorizației furnizorului de formare.“

8. Articolul 41 va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) În cazul încetării activității autorizate, furnizorul de formare profesională este obligat să predea secretariatului tehnic al comisiei de autorizare, pe bază de proces-verbal, toate documentele privind evidența certificatelor eliberate, precum și formularele rămase necompletate, având obligativitatea de a respecta prevederile legale de gestionare și arhivare a certificatelor și documentelor prevăzute în prezenta metodologie.

(2) Formularele necompletate ale certificatelor și anexelor acestora, preluate de la furnizorul de formare, se reintroduc în evidența comisiei de autorizare, respectându-se aceleași reguli ca pentru formularele preluate de la Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.“

Art. II. — Anexele nr. 1, 7 și 8 la metodologia prevăzută la art. I se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1—3*) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul educației și cercetării,
Mihail Hărdău

*) Anexele nr. 1—3 sunt reproduse în facsimil.

PROCES - VERBAL

Încheiat astăzi cu ocazia susținerii examenului de absolvire a programului de formare profesională organizat de În perioada la sediul

Comisia de examinare s-a întrunit în data de la ora și a stabilit graficul de desfășurare a examenului de absolvire, după cum urmează:

Graficul de desfășurare a fost afișat cu ... ore înainte de începerea examenului de absolvire.

Au fost verificate condițiile tehnice de desfășurare a examenului de absolvire care au fost găsite corespunzătoare/necorespunzătoare.

Au fost stabilite subiectele pentru probele examenului de absolvire, după cum urmează:

Situația statistică privind rezultatele examenului de absolvire:

Număr persoane înscrise la programul de formare	Număr persoane care au finalizat programul de formare	Număr participanți la examenul de absolvire	Număr absolvenți		Număr femei absolvente		Rata de abandon ($100-2/1*100$) %	Rata de promovabilitate ($4/3*100$) %
			total	din care sub 25 de ani	total	din care sub 25 de ani		
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Observații/probleme:

PREȘEDINTELE COMISIEI DE EXAMINARE
(nume) (semnătură)

Membru în comisia de examinare
(nume) (semnătură)

Membru în comisia de examinare
(nume) (semnătură)

(FURNIZORUL DE FORMARE PROFESIONALĂ)**REGISTRU DE EVIDENȚĂ NOMINALĂ
A ELIBERĂRII CERTIFICATELOR DE CALIFICARE**

Nr. Crt.	Nume prenume absolvent	Cod numeric personal	Tip program	Calificarea	Cod Nomenclator	Perioada	Media / Calificativ	Nr./Serie Certificat	Data eliberării	Semnătura primire	Numele și semnătura persoanei care eliberează certificatul	Mențiuni

Tip program:
C – Calificare
R – Recalificare

La rubrica „Mențiuni” se vor specifica unitățile de competență din standardul ocupațional/standardul de pregătire profesională

(FURNIZORUL DE FORMARE PROFESIONALĂ)**REGISTRU DE EVIDENȚĂ NOMINALĂ
A ELIBERĂRII CERTIFICATELOR DE ABSOLVIRE**

Nr. Crt.	Nume prenume absolvent	Cod numeric personal	Tip program	Denumire program	Ocupație/ calificare	Cod COR	Perioada	Media / Calificativ	Nr./Serie Certificat	Data eliberării	Semnătura primire	Numele și semnătura persoanei care eliberează certificatul	Mențiuni

Tip program
I – Inițiere
P – Perfecționare
S – Specializare

La rubrica „Mențiuni” se vor specifica unitățile de competență din standardul ocupațional/standardul de pregătire profesională

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE**privind modificarea și completarea Contractului-cadru de distribuție a gazelor naturale**

Având în vedere prevederile art. IV alin. (2) din Legea nr. 210/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în temeiul prevederilor art. 8 lit. m), respectiv ale art. 10 alin. (4) și (5) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale emite prezenta decizie.

Art. I. — Contractul-cadru de distribuție a gazelor naturale — clauze specifice de contractare, aprobat prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 183/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 17 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul capitolului V „Durata contractului“ va avea următorul cuprins:

*„CAPITOLUL V****Durata contractului. Calitatea gazelor naturale“***

2. După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 3¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 3¹. — (1) Calitatea gazelor naturale va fi atestată conform legislației în vigoare, pe baza buletinelor de analiză cromatografică și de determinare a punctului de rouă al apei și hidrocarburilor în punctele de predare/preluare comercială de la intrarea, respectiv ieșirea din sistemul de distribuție. Buletinul de analiză cromatografică va preciza în mod expres puterea calorică inferioară și superioară, exprimată în kWh/mc. La solicitarea justificată a uneia dintre părți se vor efectua analize ori de câte ori este necesar, conform legislației.

(2) Beneficiarul va pune la dispoziție distribuitorului, cu titlu gratuit, buletinele de analiză prevăzute la alin. (1) pentru punctele de predare/preluare comercială de la intrarea în sistemul de distribuție.

(3) Distribuitorul va pune la dispoziție beneficiarului, cu titlu gratuit, buletinele de analiză prevăzute la alin. (1) pentru punctele de predare/preluare comercială de la ieșirea din sistemul de distribuție.“

3. Alineatul (1) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Beneficiarul este îndrituit să solicite și să primească:

a) o sumă calculată prin înmulțirea diferenței dintre cantitatea predată și cea preluată de beneficiar cu prețul gazelor naturale din import, considerat de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale la evaluarea sumei fixe unitare pentru achiziția gazelor naturale în perioada respectivă — în situația în care cantitatea de gaze naturale predată distribuitorului la punctul de predare/preluare de la intrarea în sistemul de distribuție nu este integral livrată beneficiarului în punctul de predare/preluare de la ieșirea din sistemul de distribuție;

b) începând cu data de 1 iulie 2007, o sumă egală cu 0,1% din contravaloarea gazelor naturale predate la ieșirea din sistemul de distribuție și care se află în condiții de calitate sub cele prevăzute de legislația în vigoare, potrivit

buletinelor de analiză cromatografică întocmite conform art. 3¹ din prezentul contract, calculată prin înmulțirea cantității de gaze naturale consemnate în procesul-verbal încheiat în punctul de predare/preluare comercială de la ieșirea din sistemul de distribuție, corespunzător perioadei de neasigurare a calității, cu suma fixă unitară pentru acoperirea costurilor de achiziție a gazelor naturale, evaluată de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale în perioada respectivă.“

4. Alineatul (2) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„(2) Neîndeplinirea obligației de plată a contravalorii serviciilor de distribuție a gazelor naturale, prevăzută la art. 5 alin. (3), atrage:

a) perceperea unei cote a majorărilor de întârziere, calculată asupra valorii neachitate, egală cu nivelul majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu a 16-a zi calendaristică de la data emiterii facturii și până la achitarea integrală a acesteia, inclusiv ziua plății, în cazul neîndeplinirii obligației de plată în termenul de grație prevăzut de Legea nr. 469/2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, cu modificările ulterioare;

b) limitarea prestării serviciilor de distribuție a gazelor naturale, începând cu a 26-a zi calendaristică de la data emiterii facturii, cu preaviz de 5 zile calendaristice, în cazul neîndeplinirii obligației de plată;

c) întreruperea prestării serviciilor de distribuție a gazelor naturale, cu preaviz de 5 zile calendaristice, începând cu ziua imediat următoare expirării termenului de grație prevăzut în Legea nr. 469/2002, cu modificările ulterioare, în cazul neîndeplinirii obligației de plată, inclusiv a majorărilor de întârziere aferente;

d) posibilitatea rezilierii prezentului contract, printr-o notificare trimisă de distribuitor, rezilierea operând de drept, fără punere în întârziere, în cazul neachitării debitelor restante, începând cu a 31-a zi calendaristică de la expirarea termenului de grație prevăzut în Legea nr. 469/2002, cu modificările ulterioare.“

5. Titlul capitolului VI „Tariful de distribuție. Modalități și condiții de plată“ va avea următorul cuprins:

*„CAPITOLUL VI****Tariful de distribuție. Modalități și condiții de plată. Garanții“***

6. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 5¹. — (1) La data încheierii prezentului contract părțile pot să își prezinte reciproc unul sau mai multe

instrumente de garantare a propriilor obligații, convenite de către acestea.

(2) Garanția prevăzută la alin. (1) este destinată îndeplinirii obligațiilor contractuale ale părților, la adăpostul unor evenimente viitoare neprevăzute care ar putea să îl aducă pe distribuitor/beneficiar în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile contractuale.

(3) Constituirea instrumentelor de garantare, în condițiile alin. (1), se realizează în condiții de echivalență.“

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Ștefan Cosmeanu

București, 2 noiembrie 2006.
Nr. 1.189.

Art. II. — Compartimentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, precum și părțile din contractele de distribuție a gazelor naturale au obligația să ducă la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. III. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE

privind modificarea Condițiilor generale de contractare a serviciilor de distribuție a gazelor naturale

În temeiul prevederilor art. 8 lit. m) și ale art. 10 alin. (4) și (5) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale emite prezenta decizie.

Art. I. — Condițiile generale de contractare a serviciilor de distribuție a gazelor naturale, aprobate prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 309/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 8 aprilie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Litera c) a punctului 2 al capitolului II „Drepturile și obligațiile distribuitorului“ va avea următorul cuprins:

„c) să rezerve beneficiarului, pentru fiecare loc de consum, capacitatea contractată, în vederea distribuirii cantităților orare/zilnice/lunare de gaze naturale convenite

de părți, asigurând distribuirea acestora la locurile de consum.“

2. Definiția sintagmei *caz fortuit* din anexa „Definirea unor termeni“ se abrogă.

Art. II. — Compartimentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, precum și părțile din contractele de distribuție a gazelor naturale au obligația să ducă la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. III. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Ștefan Cosmeanu

București, 2 noiembrie 2006.
Nr. 1.190.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE

privind modificarea și completarea contractelor-cadru de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi

Având în vedere prevederile art. IV alin. (2) din Legea nr. 210/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în temeiul prevederilor art. 8 lit. m), respectiv ale art. 10 alin. (4) și (5) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale emite prezenta decizie.

Art. I. — Anexa nr. 1 „Contractul-cadru de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi casnici — clauze specifice de contractare“ la Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 182/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 17 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La alineatul (1) al articolului 8, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) perceperea unei cote a majorărilor de întârziere, calculate asupra valorii neachitate, egală cu nivelul majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu a 16-a zi calendaristică de la data emiterii facturii și până la achitarea integrală a acesteia, inclusiv

ziua plății, în cazul neîndeplinirii obligației de plată în termen de 30 de zile calendaristice de la data scadenței;”.

2. La alineatul (1) al articolului 8, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) întreruperea furnizării gazelor naturale, începând cu a 26-a zi calendaristică de la data emiterii facturii, în cazul neîndeplinirii obligației de plată; factura constituie preaviz în cazul neîndeplinirii obligației de plată;”.

3. La alineatul (1) al articolului 8, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) posibilitatea rezilierii contractului și/sau a debranșării, în baza unei notificări transmise de furnizor, rezilierea operând de drept și fără punere în întârziere după 65 de zile calendaristice de la data emiterii facturii, în cazul în care consumatorul nu a achitat integral contravaloarea serviciilor de furnizare prestate și majorările de întârziere datorate furnizorului.”

4. Alineatul (2) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„(2) În condițiile permiterii accesului de către consumator, furnizorul este obligat, în termen de maximum 24 de ore, să asigure reluarea furnizării, în situația în care consumatorul casnic își achită integral obligațiile de plată scadente, tarifele aferente reconectării și face dovada acestui fapt.”

5. Alineatul (3) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„(3) Sunt exceptate de la prevederile alin. (2) cazurile în care contractul de furnizare a fost reziliat. În acest caz se va încheia un nou contract de furnizare, sub condiția achitării în prealabil a facturilor restante, a majorărilor de întârziere și a tarifelor aferente reconectării.”

6. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Pentru obligațiile contractuale neîndeplinite, altele decât obligația de plată a consumatorului prevăzută la art. 8 alin. (1), partea în culpă va plăti celelalte părți daune-interese, conform Condițiilor generale de contractare pentru consumatorii captivi casnici de gaze naturale, precum și altor reglementări în vigoare.

(2) Prin excepție, consumatorul casnic nu va putea solicita și primi daune-interese în cazul neasigurării condițiilor de calitate a gazelor naturale furnizate, în conformitate cu prevederile normelor în vigoare; excepția operează până la data de 30 iunie 2007 inclusiv.”

7. La alineatul (1) al articolului 10, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) în caz de neplată a facturilor și a majorărilor de întârziere aferente în termenul prevăzut la art. 8 alin. (1) lit. c);”.

8. Articolul 4 din anexa nr. 2 la contractul-cadru „Modalitatea de încadrare a consumatorilor casnici în tranșe de consum” va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Furnizorul va modifica încadrarea consumatorului casnic, astfel:

a) începând cu luna următoare momentului în care s-a înregistrat depășirea, în cazul în care în cadrul intervalului 1 ianuarie — 31 decembrie consumul înregistrat depășește pragul superior de consum al categoriei în care consumatorul casnic este încadrat;

b) începând cu data de 1 ianuarie, în cazul în care la sfârșitul intervalului 1 ianuarie — 31 decembrie consumul înregistrat este mai mic decât pragul inferior de consum al categoriei în care consumatorul casnic este încadrat.

(2) Prin excepție, pentru situația prevăzută la alin. (1) lit. a), în cazul în care furnizorul nu are aprobat un preț final reglementat pentru categoria în care consumatorul casnic ar trebui încadrat, acesta va modifica încadrarea începând cu data de 1 ianuarie.

(3) În cazul rezilierii contractului de furnizare reglementată a gazelor naturale anterior datei de 31 decembrie inclusiv, furnizorul nu va modifica încadrarea consumatorului casnic.”

9. Articolul 6 din anexa nr. 2 la contractul-cadru „Modalitatea de încadrare a consumatorilor casnici în tranșe de consum” va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) În cazul modificării încadrării consumatorului casnic, furnizorul va recalcula valoarea gazelor naturale consumate, astfel:

a) pentru situația prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. a) din prezenta anexă, având în vedere cantitatea de gaze naturale consumate până în momentul modificării încadrării și prețul final reglementat aferent categoriei în care consumatorul a fost reîncadrat;

b) pentru situația prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. b) din prezenta anexă, având în vedere cantitatea de gaze naturale consumate în intervalul 1 ianuarie — 31 decembrie și prețul final reglementat aferent categoriei în care consumatorul a fost reîncadrat.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), furnizorul nu va recalcula valoarea gazelor naturale consumate, în cazul în care acesta nu a avut aprobat, pentru perioada respectivă, un preț final reglementat pentru categoria în care consumatorul casnic a fost reîncadrat.”

Art. II. — Anexa nr. 2 „Contractul-cadru de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi noncasnici — clauze specifice de contractare” la Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 182/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 17 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La alineatul (1) al articolului 9, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) perceperea unei cote a majorărilor de întârziere, calculată asupra valorii neachitate, egală cu nivelul majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu a 16-a zi calendaristică de la data emiterii facturii și până la achitarea integrală a acesteia, inclusiv ziua plății, în cazul neîndeplinirii obligației de plată în termenul de grație prevăzut de Legea nr. 469/2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, cu modificările ulterioare;”.

2. La alineatul (1) al articolului 9, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) limitarea furnizării gazelor naturale, atunci când este posibil din punct de vedere tehnic, sau întreruperea furnizării, începând cu a 26-a zi de la data emiterii facturii,

cu un preaviz de 5 zile calendaristice, în cazul neîndeplinirii obligației de plată;”.

3. La alineatul (1) al articolului 9, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) întreruperea furnizării gazelor naturale, cu un preaviz de 5 zile calendaristice, în cazul în care s-a procedat la limitarea furnizării conform prevederilor lit. b), începând cu ziua imediat următoare expirării termenului de grație prevăzut în Legea nr. 469/2002, cu modificările ulterioare, în cazul neîndeplinirii obligației de plată, inclusiv a majorărilor de întârziere aferente;”.

4. Alineatul (2) al articolului 9 va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care data scadenței sau ziua imediat următoare expirării termenului de grație este zi nelucrătoare, termenele prevăzute la alin. (1) se decalează în mod corespunzător.”

5. Alineatul (3) al articolului 9 va avea următorul cuprins:

„(3) În condițiile permiterii accesului de către consumator, furnizorul este obligat, în termen de maximum 24 de ore, să asigure reluarea furnizării în situația în care consumatorul noncasnic își achită integral obligațiile de plată scadente și face dovada acesteia.”

6. Alineatul (4) al articolului 9 va avea următorul cuprins:

„(4) Sunt exceptate de la prevederile alin. (3) cazurile în care contractul de furnizare a fost reziliat. În acest caz se va încheia un nou contract de furnizare, sub condiția achitării în prealabil a facturilor restante, a majorărilor de întârziere și a tarifului aferent de reconectare.”

7. După alineatul (2) al articolului 10 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), consumatorul noncasnic nu va putea solicita și primi daune-interese în cazul neasigurării condițiilor de calitate a gazelor naturale furnizate, în conformitate cu reglementările în vigoare; excepția operează până la data de 30 iunie 2007 inclusiv.”

8. La alineatul (1) al articolului 11, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) prin neplata facturilor, conform art. 9 alin. (1) lit. d);”.

9. După articolul 17 se introduce un nou articol, articolul 18, cu următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) La data încheierii prezentului contract, consumatorul noncasnic cu un consum anual mai mare de 124.000 mc și furnizorul de gaze naturale pot să își prezinte reciproc unul sau mai multe instrumente de garantare a propriilor obligații, convenite de către acestea.

(2) Garanția prevăzută la alin. (1) este destinată îndeplinirii obligațiilor contractuale ale părților, în cazul apariției unor evenimente viitoare neprevăzute care ar putea să îl aducă pe furnizor/consumator în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile contractuale.

(3) Constituirea instrumentelor de garantare, în condițiile alin. (1), se realizează în condiții de echivalență.”

10. Articolul 4 din anexa nr. 2 la contractul-cadru „Modalitatea de încadrare a consumatorilor noncasnici în tranșe de consum” va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Furnizorul va modifica încadrarea consumatorului noncasnic, astfel:

a) începând cu luna următoare momentului în care s-a înregistrat depășirea, în cazul în care în cadrul intervalului 1 ianuarie — 31 decembrie consumul înregistrat depășește pragul superior de consum al categoriei în care consumatorul noncasnic este încadrat;

b) începând cu data de 1 ianuarie, în cazul în care la sfârșitul intervalului 1 ianuarie — 31 decembrie consumul înregistrat este mai mic decât pragul inferior de consum al categoriei în care consumatorul noncasnic este încadrat.

(2) Prin excepție, pentru situația prevăzută la alin. (1) lit. a), în cazul în care furnizorul nu are aprobat un preț final reglementat pentru categoria în care consumatorul noncasnic ar trebui încadrat, acesta va modifica încadrarea începând cu data de 1 ianuarie.

(3) În cazul rezilierii contractului de furnizare reglementată a gazelor naturale anterior datei de 31 decembrie inclusiv, furnizorul nu va modifica încadrarea consumatorului noncasnic.”

11. Articolul 6 din anexa nr. 2 la contractul-cadru „Modalitatea de încadrare a consumatorilor noncasnici în tranșe de consum” va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) În cazul modificării încadrării consumatorului noncasnic, furnizorul va recalcula valoarea gazelor naturale consumate, astfel:

a) pentru situația prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. a) din prezenta anexă, având în vedere cantitatea de gaze naturale consumate până în momentul modificării încadrării și prețul final reglementat aferent categoriei în care consumatorul a fost reîncadrat;

b) pentru situația prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. b) din prezenta anexă, având în vedere cantitatea de gaze naturale consumate în intervalul 1 ianuarie — 31 decembrie și prețul final reglementat aferent categoriei în care consumatorul a fost reîncadrat.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), furnizorul nu va recalcula valoarea gazelor naturale consumate, în cazul în care acesta nu a avut aprobat, pentru perioada respectivă, un preț final reglementat pentru categoria în care consumatorul noncasnic a fost reîncadrat.”

Art. III. — Compartimentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și părțile din contractele de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi vor duce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. IV. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Ștefan Cosmeanu

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE
privind modificarea condițiilor generale de contractare
pentru consumatorii captivi de gaze naturale

În temeiul prevederilor art. 8 lit. m) și ale art. 10 alin. (4) și (5) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale emite prezenta decizie.

Art. I. — Anexa nr. 1 „Condiții generale de contractare pentru consumatorii captivi casnici de gaze naturale“ la Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 308/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 7 aprilie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Litera D din cadrul punctului 1 din capitolul II „Drepturile și obligațiile furnizorului de gaze naturale“ se abrogă.**

2. **Litera c) din cadrul punctului 2 din capitolul II „Drepturile și obligațiile furnizorului de gaze naturale“ va avea următorul cuprins:**

„c) să asigure condițiile de calitate a gazelor naturale furnizate, în conformitate cu prevederile normelor în vigoare;“.

3. **Litera o) din cadrul punctului 2 din capitolul III „Drepturile și obligațiile consumatorului casnic de gaze naturale“ se abrogă.**

4. **Literele p) și q) din cadrul punctului 2 din capitolul III „Drepturile și obligațiile consumatorului casnic de gaze naturale“ devin literele o) și p).**

5. **Definiția termenului *caz fortuit* din anexa nr. 2 la condițiile generale de contractare „Definirea termenilor utilizați“ se abrogă.**

Art. II. — Anexa nr. 2 „Condiții generale de contractare pentru consumatorii captivi noncasnici de gaze naturale“ la Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 308/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 7 aprilie

2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Litera F din cadrul punctului 1 din capitolul II „Drepturile și obligațiile furnizorului de gaze naturale“ se abrogă.**

2. **Litera c) din cadrul punctului 2 din capitolul II „Drepturile și obligațiile furnizorului de gaze naturale“ va avea următorul cuprins:**

„c) să asigure presiunea și condițiile de calitate a gazelor naturale furnizate, în conformitate cu reglementările în vigoare;“.

3. **Litera b) din cadrul punctului 2 din capitolul III „Drepturile și obligațiile consumatorului noncasnic de gaze naturale“ va avea următorul cuprins:**

„b) să plătească despăgubiri, în cazul consumului fraudulos, constatat de organele competente, în conformitate cu prevederile capitolului V «Răspunderea contractuală»;“.

4. **Definiția termenului *caz fortuit* din anexa la condițiile generale de contractare „Definirea termenilor utilizați“ se abrogă.**

Art. III. — Compartimentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și părțile din contractele de furnizare reglementată a gazelor naturale pentru consumatorii captivi vor duce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. IV. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Ștefan Cosmeanu

București, 2 noiembrie 2006.
 Nr. 1.192.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5⁹48368¹21072¹